

Naiha Khiljee

(f. 1994). Kommer fra København og har dansk-pakistansk baggrund. I foråret 2020 debuterede hun med digtsamlingen *Kære søster* på forlaget Lindhardt og Ringhof.

Naiha Khiljee startede med at skrive spoken word, da hun var på udvekslingsophold i Toronto, Canada. Kombinationen af musikalitet, poesi, performance, aktivisme og sårbarhed var for hende helt magisk. Hun så folk med meget forskellige baggrunde, personligheder og interesser gå op på scenen og skabe et fællesskab med tilhørerne. Da hun skrev *Kære søster*, var det blandt andet for at introducere Danmark for spoken word-traditionen.

Naiha Khiljee har læst psykologi på Københavns Universitet og er interesseret i, hvordan historiefortælling, fællesskab og kunst påvirker ens mentale helbred. Det er efter hendes mening en resurse at kunne skrive sine tanker ned eller høre andre dele tanker, som man kan spejle sig i.

Naiha Khiljee fortæller *Dansknoter* om sit syn på sprog og normer i relation til dette nummers tema:

”Sproget i sig selv er fattigt sammenlignet med vores indre liv. Sproget er en måde, vi kan pege på, hvad der sker inde i kroppen eller imellem mennesker, men det er ikke tilstrækkeligt. Derfor er det vigtigt at forstå, at normerne for, hvordan man bruger sproget, påvirker, hvordan livet opleves.

Jeg oplever, at mange af mine unge læsere kan lave enormt komplekse tekstanalyser, hvis de får lov til at sige det med deres egne ord frem for at beskrive ”allitterationer”, ”metaforer” osv. Det bedste ved spoken word er, hvor sjovt og umiddelbart det er. Det er underholdende for både performer og publikum, og det vil verden noget i modsætning til noget klassisk lyrik, som godt kan blive navlepillende og elitært. Det er en genre, som er samskabende i form af publikumsdeltagelse (i nordamerikansk tradition), og som har plads til emner, som er svære at tale om i andre rum, som eksempelvis mentalt helbred, racisme, abort osv.”

Interview med Naiha Khiljee

Fra BOG.DK 25/1 2021

Spoken Word poesi er en mundtlig poesiform, og digtene spejler derfor også den daglige tale med elementer af forkert grammatik, slang, danglish og hvad der ellers forekommer af sjove ting i daglig tale. Slang, dialekter og anvendelse af forskellige sprog er kun en berigelse for spoken word kunsten. Det synes jeg er sjovt, fordi mennesket træder frem i kunsten på en anden måde, end det gør i klassisk poesi. Jeg synes også, det gør det nemmere at relatere til, fordi der er en umiddelbarhed i kunsten, som jeg tror taler til mange mennesker.

Spoken word kulturen har en indbygget modstand mod magtstrukturer, hvor end de forekommer, om det er i form af forfinet smagsdommeri i litteraturkredse, eller det er i form af statens forskelsbehandling af borgere. Den modstand trives i spoken word kulturen og er derfor et rigtig godt redskab til at sætte fokus på de ting, som ikke fungerer i dagligdagen. Samtidig er der en enorm styrke og sårbarhed i leveringen af spoken word digte, hvilket jeg tror kan give et kunstnerisk rum, som er mere personligt og interaktivt, end hvad vi f.eks. ser i klassisk teaterregi.

